

ude i den danske Befolkning, en juridisk Professors Spidsfindigheder vil ikke ret længe kunne holde dette berettigede Krav nede. Jeg vil haabe, at Invalideloven i det andet høje Ting vil faa en saadan Form og et saadant Indhold, at jeg, naar den igen kommer til Behandling her i Tinget, vil kunne give den min Stemme, og at det ærede Medlem Hr. Axel Møller til den Tid maa være kommet til lidt mere Fornuft paa dette Omraade, end han tilsyneladende har været hidtil.

Holstein: Man maa være i Besiddelse af en ikke ringe Grad af liberal Frimodighed, naar man, som det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, kan hævde, at de socialpolitiske Grundlinier, som Partiet Venstre hidtil har fulgt, ogsaa er fulgt i de sociale Nedsæringsforslag, Regeringen har fremsat. I Venstrepartiets Valgprogram fra 1920 hedder det udtrykkeligt, at Venstres Om-sorg for de gamle og svage i Samfundet vedblivende vil være den samme som hidtil. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg har Frimodighed nok, men jeg maa formode det efter hans Udtalelser, til at hævde, at Venstreregeringens sociale Nedsæringsforslag honorerer Partiets Valgprogram af 1920. For mit Vedkommende betragter jeg det som en meget stor Vinding, at det lykkedes et Mindretal indenfor den konservative Gruppe at knæsette det Princip, som er Grundprincippet i den danske Civilret, og som jeg mener bør være Grundprincippet i al Lovgivning og først og sidst da i social Lovgivning, nemlig det Grundprincip, som afdøde juridiske Professor Julius Lassen kaldte Princippet om Tro og Loves Ubrydelighed. Den Tillid og den Respekt for et givet Tilsagn, for givne Ord, som Staten stiller til Borgerne i deres indbyrdes Forhold, den maa ogsaa stilles til Statsmagtens, Regeringens og Rigsdags, Forhold til Borgerne. Naar det i Invalidelovens § 11 udtrykkelig erklæres, at Pantsætning, Salg og andre Retshandler, om de Krav, som Invaliderne har overfor Forsikringsfonden, er ugyldige — altsaa paa samme Maade som efter Christian den Femtes gældende Lov paa Arverettens Omraade Pantsætning og Salg af ventende Arv er en ugyldig Retshandling —, naar Invaliderne, som selv oppebærer Renterne, altsaa ikke kan disponere over de Krav, de har paa Forsikringsfonden, idet Staten indsætter denne udtrykkelige Bestemmelse i Loven, forekommer det mig, at saa kan

Staten heller ikke med Føje hævde, at den kan bestemme frit, at den kan handle om de Krav, som den selv ved Loven har givet Invaliderne. Hvis vi tænkte os, at det ikke var Staten, der havde afgivet Tilsagn, at det ikke var det offentlige, der gennem Loven havde givet Tilsagn om Tilskud til Invalidere, men at det f. Eks. var et social-filantropisk Selskab, som havde sat sig til Formaal at hjælpe Invalidere — jeg antager, at der ikke eksisterede nogen Lov om Invalidere — og havde udsendt og offentliggjort en Statut, som indeholdt i alt væsentligt det samme, som det offentlige nu efter Loven er forpligtet til overfor Invaliderne, forudsat at de og Arbejdsgiverne indbetaler den i Loven angivne Præmie, saa vilde det utvivlsomt retsligt være en ugyldig Handling, saa vilde det utvivlsomt blive underkendt ved Domstolene, hvis dette filantropiske Selskab en skønne Dag erklærede: Vi vil ikke give saa meget, som der er tilsagt i den offentliggjorte Statut, og som stiltiende er blevet accepteret af de paagældende derved, at de har begyndt at indbetale deres Præmier. Det vilde ganske sikkert af Domstolene blive erklæret for en ugyldig Transaktion af det paagældende Selskab. Jeg har fra min egen private Kreds et ganske typisk Eksempel, som illustrerer det faktiske juridiske Grundlag for den Ændring, Regeringen havde foreslaet i det oprindelige Lovforslag paa dette Omraade. Jeg har kendt en privat Landarbejdsgiver, som for Aar og Dag siden — det var længe, før Alderdomsforsørgelsen blev indført i 90erne — gennem en Erklæring, et Tilbud, en Statut, hvad man nu vil, som var tilkendegivet de faste Arbejdere paa hans Gaard, havde truffet den Aftale med dem, at for hver 5 Ø. disse Arbejdere vilde sætte i Sparekassen af deres Dagløn til Sikring af deres Alderdom, vilde han for sit Vedkommende forpligte sig til at tilskyde 10 Ø. daglig og sætte dem i Sparekassen som sit Tilskud til deres Alderdomsforsikring, og dette Tilbud, denne Ordning, har de, der ønskede at tiltræde den — det var selvfølgelig frivilligt — accepteret ved en Erklæring, som gik ud paa: at underskræve N. N., som har modtaget foranstaaende Tilbud, erkender herved at være underkastet samtlige i dette indeholdte Bestemmelser angaaende Oplagets Samling, Frugtbargørelse og Nydelse. Hvis denne Arbejdsgiver en skønne Dag vilde sige: Jeg har ikke længere Raad at give 10 Ø., jeg har kun Raad til at give 5 Ø.,